

KAPITOLA 1.

Před ministerstvem zahraničí zastavil kočár, z něj vystoupil vysoký muž a prošel vchodem lemovaným masivními sloupy. Hned jak se objevil, ještě než jeho sluha stihl promluvit, k němu přiskočil mladý muž ve fraku.

„Pan Vandervelt?“

Příchozí přikývl.

„Ministr vás očekává, pane.“

„Děkuji,“ odvětil Craig Vandervelt.

Mladík ho vedl několika ponurými chodbami s vysokými stropy, až nakonec otevřel dveře do rozlehlé impozantní kanceláře. U stolu před oknem s výhledem do malé zahrady v zadní části budovy seděl markýz z Lansdownu.

Sice už začínal šedivět, ale stále to byl pohledný muž. Když mladík Craiga Vandervelta ohlásil, markýz se zvedl od stolu a podal mu ruku.

„Dozvěděl jsem se teprve včera, Craigu,“ řekl mu, „že jste v Londýně. Mám radost, že vás vidím.“

„Jak se vám daří, mylordě?“ odvětil Craig Vandervelt. „Jsem na cestě do Monte Carla,“ dodal.

V hlase měl jakýsi obranný tón, jako by chtěl dát markýzovi najevo, že Anglii pouze projíždí.

Ministr to zjevně pochopil a vyzval ho: „Posaďte se. Musím vám toho hodně říci.“

Craig Vandervelt se zasmál. „Toho jsem se právě obával.“

Přesto se usadil na pohodlnou židli, přehodil nohu přes nohu a uvolnil se.

Markýz se posadil naproti němu a stejně jako mnoho žen před ním i jeho napadlo, že by na celém světě jen stěží našel pohlednějšího mladíka.

Nebylo to vlastně nijak překvapivé.

Otec Craiga Vandervelta pocházel z Texasu a pyšnil se bystrým a brilantním mozkiem, díky němuž proměnil neštěstí Vanderveltů v jedno z největších bohatství v Americe.

Jeho matka, dcera vévody z Newcastlu, byla jednou z největších krásek své generace. Nebylo proto divu, že jejich jediný syn byl nejen mimořádně pohledný a neodolatelně přitažlivý, ale také, ačkoli si to málokdo uvědomoval, měl mozek, který se vyrovnal mysli jeho otce.

Protože Craig neměl žádnou touhu rozšiřovat obrovské bohatství, které jeho rodina již nashromáždila, stal se tím, čemu zbytek světa říkal „playboy“.

Hodně cestoval, užíval si nejen ve velkých metropolích, kde bývalo o bohaté mladíky dobře postaráno, ale také v neznámých, zapadlých koutech země, kde se člověk nemohl spolehnout na peněženku a musel prokázat svou mužnost.

„Před pár dny jsem na vás zrovna myslel,“ řekl mu markýz. „A pak, jako by se mé modlitby vyplnily, jsem se dozvěděl, že jste opravdu přijel. Uvažoval jsem, jak se s vámi spojit.“

„Bydlím u bratrance v Park Lane.“

„To je mi nyní jasné,“ podotkl markýz. „Ale strávil